ваше четире и десеть минути, фармацев-
тътъ се върна съ друга една книга и пакъ
се задълбочи въ четене.

— Хм! — каза той, като че ли недо-
умяващи. — Сами знаете, че вие не се
чувствувате добре, трябва да ви накарамъ
да некакъ помощь не отъ мене, а отъ док-
торъ.

— Но азъ вече ходихъ при доктори!
Не можахъ да ги разбудимъ съ звънеца!

— Хм... Ние насъ фармацевтитѣ
не ни считате за хора и ни безпоко-
ите даже въ четире часа презъ нощьта,
а всяко кученце, всяко котенце има по-
кой... Ние не некакъ трябва да разбира-
ме и, споредъ васъ, ние не само хора
и въ насъ нервитѣ трябва да бъдатъ
като въжета.

Стариятъ изпрати фармаце-
вта, въздъхна и си тръгна за дома.

— Значи, следено ми било да умра! —
мислеше си той.

А въ устата му ~~горчиво~~ лютеше
и миришеше на ~~дъ~~ гор..., въ стомаха му
~~боде~~ имаше бодежи, въ ушитѣ му
бучеше! Всяка минута му се
струваше, че краятъ му е близъкъ,
че сърдцето му вече не бие.

Като се върна у дома си, той побър-
за да напише: „Моля за смъртьта
ми никого да не обвинявате," после
се помоли Богу, легна си и се зави
презъ глава. До сутриньта той не